

играелъ, не тичалъ. Веднажъ въ прогимназията учителтъ по алгебра далъ за разрешаване въ класъ нѣкаква задача, която самъ той смѣталъ за неразрешима. Яворовъ помислилъ малко, вдигналъ ржка, станалъ тихо отъ мѣстото си, отишелъ при черната дъска и решилъ задачата. Учителтъ останалъ изненаданъ. Другъ пжтъ, учителтъ по български езикъ му далъ едно петаче като награда, за гдето разказалъ урока си извънредно увлѣкателно. Това билъ първиятъ хоно-раръ на бждещия поетъ.

Малкиятъ Пѣйо на магаренце.

Въ последния класъ на прогимназията Яворовъ вече станалъ общителенъ, другарувалъ и играелъ съ съученицитѣ си „на театъръ“. Образуванъ билъ подъ негово ржководство единъ кржецъ отъ по-събудени младежи, които представляли разни

патриотични пиеси, като Хаджи Димитъръ отъ Л. Каравеловъ, Хъшове отъ Ив. Вазовъ и др. Яворовъ играелъ съ особено въодушевление ролята на Караджата.

Като завършилъ прогимназията, родителитѣ изпратили Яворова да продължи образованието си въ Пловдивъ. Тамъ той завършилъ V класъ и вече почналъ да чете много поезия и романи. Като се връщалъ презъ ваканциитѣ у дома, декламиралъ стихове и казвалъ на сестритѣ си, че ще стане поетъ — учителтъ по български езикъ му предрекълъ това. Той се похвалилъ сжщо, че въ Пловдивъ видѣлъ Вазова — и това счи-